

Славейче

Илюстрованъ вестникъ за деца и юноши
Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Редакторъ: Георги Кръзовъ. Издание на ВЕСТНИКЪ НА ЖЕНАТА — София, ул. Лега, 33.
Разрешенъ отъ Министерството на Народната Просвѣта съ писмо № 3081 отъ 9 IX. 1936 год.

ГОДИНА ПЪРВА
БРОЙ 2
Октомврий 1936

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: „Вестникъ на жената“ — София, Лега, 33, пощ. чек. с/ка 750. Тел. 2-52-25, като се отбелязва само — за „Славейче“

РОДИНА

отъ Дора Габе

Днешниятъ хора много обичатъ да ходятъ по чужди краища. Нѣкои пешкомъ скитатъ, обикалятъ. Други съ велосипеди тичатъ и плашатъ птиците, наканали по дърветата и по шубрацитъ край пѣтя. Други бързатъ съ влакове, съ автомобили, а нѣкои съ аероплани. Струва имъ се, че колкото повече виждатъ, по-честити ставатъ. Ала не е тъй. Уморяватъ се. Чуждото си остава чуждо. На края си казватъ: „Ехъ, вредъ е хубава земята, ала у дома си е най-добре.“ Най-вече зимно време. Пѣтували се въ студъ! И понеже на тоя свѣтъ има повече бедни

хора, отколкото богати, повечето си седятъ закжтани въ кѣщи. Затова хората си иматъ най-малко четири стени и покривъ, иматъ си свое село, или свой градъ, иматъ си своя родина. Нашата родина е България.

Който си нѣма огнище, който си нѣма родно село, който си нѣма родина, вѣтърътъ му развѣва коситѣ по чуждитѣ пѣтища, а виелицата го боде съ хиляди игли презъ дрехитѣ. Такъвъ човѣкъ скита отъ едно мѣсто на друго и винаги се чувствува нещастенъ.

Да си обичаме кѣщата, селото и родината!

Есень

Пусто, пусто е въ полето, есеньта листата рони, съ тежки облаци небето птичките къмъ югъ прогони.

Свърши веселото лѣто въ разцвѣтлитѣ градини, хвъркватъ ято подиръ ято ластовицитѣ любими.

Кой ще чуе изъ полето вече сладка чучулига, съ ведра пѣсенъ къмъ небето радостно да се издига?

Щъркелитѣ дългокраки нѣма плавно да се движатъ въ нивитѣ и ракиката — бавни, горди и безгрижни.

Есень е. И всички птици дългѣтъ пѣтъ къмъ югъ поеха, шумно въ хиляди редици надъ морето отлетѣха.

Паулина Станчева

НА НИВАТА

Фото Кацевъ

Късна оранъ

КУЧЕТО СЕПЪ

Живѣлъ въ една чужда страна беденъ работникъ. Всички отъ семейството му измрѣли и той останалъ самъ саминъ въ свѣта. Само единъ другаръ ималъ той — едно малко куче на име Сепъ. То обичало много своя господаръ и никога не се дѣлѣло отъ него, — съ него било и когато отивалъ той на работа. Но единъ денъ се случило нещастие. Работникътъ падналъ отъ построяката, на която работѣлъ. Веднага се притекли другари да помогнатъ на нещастния и, като видѣли, че е тежко раненъ, повикали лѣкаръ. Дошла и болнична кола, да откара ранения въ болницата. Въ колата се промѣкналъ и Сепъ, който веднага следъ нещастieto се долепилъ до господаря си и разтревожено не свалялъ очи отъ него.

Стигнали въ болницата и тамъ наредили работникътъ да бѣде веднага опериранъ. Операционната стая била въ най-горния етажъ и трѣбовало да го качатъ тамъ съ асансьоръ, — за по-удобно. Опитало се и вѣрното куче да се промѣкне въ асансьора, но кучета не се допускатъ на операциитѣ и то трѣбовало да остане отвънъ. Тежко ранениятъ му господаръ

съ мѣка прошепналъ: „Сепъ, чакай ме тукъ!“

И останалъ Сепъ да чака на вратата на асансьора. При всѣко отваряне на вратата той радостно размахвалъ съ опашка и впервалъ очи съ надежда, че ще се появи господарътъ му. Минали дни, месеци, години. Кучето все чакало предъ вратата. Напраздно чакало, бедното! Господарътъ му билъ умрѣлъ още сжщия денъ. Само че тѣлото му изнесли презъ друга врата.

Колкото и да пѣдѣли Сепъ, той не се махвалъ отъ мѣстото — и все чакалъ, чакалъ. Лѣкаритѣ и милосърднитѣ сестри отъ болницата се привързали къмъ кучето, обикнали го и никои не го пѣдѣлъ вече. Цѣли десетъ години чакалъ Сепъ своя господаръ. Понѣкога, само за 2—3 минути, изтичвалъ да направи изъ градината на болницата малка разходка и задъханъ, възбуденъ, бързалъ да се върне, — да не би вече да е слѣзаль любимиятъ му господаръ. Най-сетне и Сепъ остарѣлъ. Разболѣлъ се и умрѣлъ. Заровили тогава Сепъ въ гроба на господаря му. Тамъ му било най-добре.

Ан. Ц-ва.

Есененъ дъждъ

Облачето, нѣжно бѣло тая сутринъ бѣ като гълъбъ полетѣло въ ясното небе.

И не чу на птичка пойна веселия гласъ и земята тѣй спокойна бѣше въ тоя часъ.

Нѣма веселата пѣсенъ — нивитѣ мълчатъ, само нейде въ златна есень хората оратъ.

Надъ прихлупенитѣ стрѣхи спрѣ се за покой и край него долетѣха облачета рой.

И запѣха — чудна пѣсенъ екна изведнажъ — и въ полята се понесе есенния дъждъ.

Тихо свиха се селата, всичко запусѣ, нейде тжжно изъ полята свирѣше дете...

Славчо Красински

Георги Райчевъ

Голъ Дойчо

Като вървите все къмъ изгрѣвъ-слънце ще достигнете до голѣма гора. Отвѣждъ гората тече дълбока рѣка, а отгатакъ рѣката се простира широка поляна. На полянката има село съ сжщото име.

Въ това село, Широка поляна, нѣкога живѣли двама съседни — Пройчо и Дойчо. Хората ги прекоросвали мравката Пройчо и голъ Дойчо, защото Пройчо билъ работливъ, като мравка, а пѣкъ Дойчо ленивъ и голъ, като суха върба.

Пройчо ималъ само една нивка, работилъ я лѣте и зиме и се прехранвалъ отъ нея. Голъ Дойчо нѣмалъ и това. Каквото останало отъ баща му, пропилъ го по кръчмитѣ и живѣлъ, голъ като мишка. Останало му било само едно магаре и то било на трикрака и

съ едно ухо.

Единъ денъ Дойчо наложилъ си калпака до ушитѣ, нарамилъ дрѣвовъ кривакъ, яхналъ кучето магаре и напусналъ селото.

— Омръзна ми вече тази пушта сиромашия, — извикалъ той на съседа си Пройчо — отивамъ на тежка печалба, като умнитѣ хора.

Заминалъ и отъ тогава никои го не видѣлъ, нито чулъ.

Пройчо останалъ самъ-самичкъ на край село. Минали две три години. Пройчо си билъ все такъвъ беденъ — едвамъ го прехранвала нивката.

— Блазе му на Дойчо — мислѣлъ си той — какъвъ ли имотенъ господаръ е станаль вече, а пѣкъ азъ ще се мѣча съ каменливата нивка. Чакай да отида при дѣдо Господа да го помоля да помогне и на мене.

Въ това време хората още могли да отиватъ при Господа, когато пожелаатъ.

Взелъ си Пройчо пълна торба съ хлѣбъ и трѣгналъ. Вървѣлъ, вървѣлъ все по-нависоко по планината. Настанала есень, паднала студена слана. Една вечеръ Пройчо съзрѣлъ отдалече буенъ огънь. Запѣтилъ се нататъкъ да се огрѣе. Отдалече съгледалъ покрай огъня човѣкъ. Приближилъ и що да види — до огъня седи прикленалъ голъ Дойчо. Но сега, наистина, билъ вече съвсемъ голъ. Само калпакътъ му билъ още на главата и дрѣвовия кривакъ въ рѣцетѣ.

Скочилъ Дойчо, посрещналъ радостно съседа си, приканилъ го да се огрѣе.

— Ами ти, Пройчо, кжде така си се запѣтилъ? — попиталъ го той.

— Отивамъ — рекълъ Пройчо — да помоля дѣда Господа да ми даде още една нива. Хайде и ти съ мене!

Не ми се ходи толкова пѣтъ — отвърналъ Дойчо — по-добре дай торбата да похапнемъ, пѣкъ като намѣришь дѣда Господа, помоли го да даде нѣщо и на мене. Азъ ще те чакамъ тукъ.

Похапнали, преночувалъ тамъ Пройчо и на утрото заминалъ. Ходилъ, намѣрилъ Господа, молилъ каквото молилъ и трѣгналъ назадъ. Когато стигналъ до онази гора, Дойчо още седѣлъ до огъня и се препичалъ.

— Е, Пройчо, какво стана? — посрещналъ го той отдалече. — Намѣри ли Господа, измоли ли нѣщо?

— Намѣрихъ го — отвърналъ Пройчо радостно — каза ми да работя и тази година нивата, а пѣкъ той догодина ще ми даде още една нива.

— Бре, ами сѣти ли се да поискашъ нѣщо и за мене, както ти порѣчахъ?

— Право да ти кажа, Дойчо, бѣхъ забравилъ. Но върнахъ се отъ срѣдъ пѣтъ и го

помолихъ.

— Е, ще ми даде ли нѣщо? — Като чу Господъ за тебе много се разсърди. — Кой, онзи мързеливецъ ли, голъ Дойчо — рече Господъ — дето изяде и изпи бащиното си имане и умори отъ гладъ магарето? Нищо нѣма да му дамъ! Кажи му, че ще му взема и калпака и тоягата.

Голъ Дойчо се разлютилъ, скочилъ и почналъ да крѣска.

— Тѣй, а и това щѣлъ да ми вземе, което имамъ! Нѣма да го огрѣе този пѣтъ? Въ огъня ще ги хвърля, но пакъ нѣма да му ги дамъ!

И като казалъ това, свалилъ си калпака, набучилъ го на оягата си и ги хвърлилъ въ огъня. Така останалъ и безъ калпакъ и кривакъ.

— Брей, казалъ си Пройчо — право думатъ старитѣ хора, че когато Господъ иска да накаже нѣкого, най-напредъ му взема ума, а пѣкъ после и имота...